

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **J. Š.**, zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímálovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2010, č. j. 10 Ca 260/2009 – 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímálové, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 2400 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Úřad práce v Pardubicích (dále jen „úřad práce“) rozhodnutím ze dne 13. 11. 2008, č. j. PAA-38/2008, zamítl podle § 9 odst. 6 zákona č. 118/2000 Sb., o ochraně zaměstnanců při platební neschopnosti zaměstnavatele (dále jen „zákon č. 118/2000 Sb.“), žádost o uspokojení mzdových nároků žalobce za měsíce leden, únor a březen roku 2008. V odůvodnění uvedl, že žalobce dne 8. 7. 2008 požádal o uspokojení mzdových nároků za měsíc leden 2008 ve výši 24 532 Kč, za měsíc únor 2008 ve výši 24 532 Kč a za měsíc březen 2008 ve výši 24 532 Kč, které nebyly vyplaceny zaměstnavatelem (Krajské regionální centrum Pardubického kraje). Poukázal na to, že podle § 3 písm. b) zákona č. 118/2000 Sb. může zaměstnanec uplatnit mzdové nároky, které mu náleží a jejichž výplatu neprovedl zaměstnavatel, který je v platební neschopnosti. Konstatoval, že z předložených dokladů zjistil, že za měsíce leden, únor a březen roku 2008 žalobci mzdové nároky nevznikly, neboť zaměstnavatel žalobce

nebyl ke dni podání žádosti o uspokojení jeho splatných mzdových nároků v platební neschopnosti.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 1. 2009, č. j. 2008/83318 - 424, podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí úřadu práce potvrdil. Konstatoval, že Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích obdržel dne 8. 7. 2008 insolvenční návrh žalobce na majetek zaměstnavatele. Téhož dne požádal žalobce úřad práce o uspokojení mzdových nároků na měsíc leden, únor a březen roku 2008, které mu zaměstnavatelem nebyly podle jeho prohlášení vyplaceny. Žalovaný poukázal na § 3 písm. c) zákona č. 118/2000 Sb., podle kterého je pro účely tohoto zákona zaměstnavatel v platební neschopnosti, jestliže neuspokojil splatné mzdové nároky zaměstnanců, a to dnem následujícím po dni, kdy byl na něho podán insolvenční návrh u příslušného soudu v České republice. Platební neschopnost zaměstnavatele tak podle žalovaného nastala dnem 9. 7. 2008. Dále uvedl, že podle § 1a téhož zákona má zaměstnanec v rozsahu a za podmínek stanovených tímto zákonem právo na uspokojení splatných mzdových nároků nevyplacených mu jeho zaměstnavatelem, který je v platební neschopnosti. Vzhledem k tomu, že žalobce podal žádost o uspokojení mzdových nároků u úřadu práce již dne 8. 7. 2008, tedy v době, kdy zaměstnavatel nebyl ještě v platební neschopnosti, nesplnil zákonnou podmínku pro přiznání mzdových nároků podle zákona č. 118/2000 Sb. Na základě výše uvedeného žalovaný konstatoval, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s § 9 odst. 6 zákona č. 118/2000 Sb., pokud žádost žalobce o uspokojení mzdových nároků za měsíce leden, únor a březen roku 2008 zamítl.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž uvedl, že podal na místně příslušný úřad práce žádost o uspokojení mzdových nároků, které mu nebyly zaměstnavatelem vyplaceny. K této žádosti doložil všechny doklady, které jsou taxativně vymezeny v zákoně č. 118/2000 Sb. Zdůraznil, že podle zjištěného stavu je nesporné, že mu vznikly mzdové nároky, které mu nebyly vyplaceny, což potvrdil i jeho bývalý zaměstnavatel. Poukázal na to, že splnil všechny podmínky, které mu ukládá zákon č. 118/2000 Sb. pro to, aby mohly být předmětné nároky vyplaceny; žalovaný však toto nerespektoval a věc zamítl s odůvodněním, že žádost byla podána předčasně. Požádal o osvobození od soudního poplatku a ustanovení právního zástupce. Navrhoval, aby bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Usnesením ze dne 6. 2. 2009, č. j. 2 Cad 13/2009 – 4, Městský soud v Praze žalobce osvobodil od soudních poplatků a ustanovil mu zástupkyni Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímálovou, advokátku.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 7. 4. 2010, č. j. 10 Ca 258/2009 – 28, žalobu odmítl a žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení. V odůvodnění uvedl, že se žalobce v dané věci domáhá přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo rozhodováno o jeho mzdových nárocích. Je přitom nepochybné, že mzdové nároky podle zákona č. 118/2000 Sb., byť o nich rozhoduje správní orgán procesním postupem podle správního řádu, jsou součástí pracovních vztahů, tedy vztahů soukromoprávních. Zdůraznil, že musí vycházet z § 68 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), podle něhož je žaloba nepřipustná také tehdy, jde-li o rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, vydané v mezích zákonné pravomoci správního orgánu. Poukázal na § 46 odst. 2 s. ř. s., podle něhož soud návrh odmítne také tehdy, domáhá-li se navrhovatel rozhodnutí ve sporu nebo jiné právní věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení, anebo domáhá-li se návrhem přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci. Soud žalobce poučil, že musí podat novou žalobu podle § 244 a násl. zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Městský soud v Praze proto podle § 68 písm. b) s. ř. s. za použití § 46 odst. 2 téhož zákona žalobu odmítl.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. Nesouhlasil s Městským soudem v Praze, že není k projednávání věci soudem věcně příslušným, neboť se jedná o rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci vydané v mezích zákonné pravomoci správního orgánu. Byl toho názoru, že soud měl o podané žalobě věcně rozhodnout, neboť rozhodnutí žalovaného je rozhodnutím, jenž naplňuje znaky § 65 odst. 1 s. ř. s. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 3 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 625/2005, www.nssoud.cz). Podle dalších judikatorních závěrů *„odmítl-li krajský soud žalobu jako neprojednatelnou a nezabýval-li se jí věcně, přezkoumává Nejvyšší správní soud v kasačním řízení jen to, zda krajský soud správně posoudil nesplnění procesních podmínek; věcný obsah žaloby přezkoumávat nemůže“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65, dostupný na www.nssoud.cz). Přestože stěžovatel uplatnil důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s., považoval Nejvyšší správní soud za důvod podání kasační stížnosti důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Předně je třeba uvést, že stěžovatel v kasační stížnosti pouze vyjadřuje obecný nesouhlas s vyslovenými právními závěry soudu prvního stupně. Nepředkládá však v tomto směru žádnou argumentaci, kterou by závěry soudu popíral. Z odůvodnění napadeného usnesení přitom plyne, že Městský soud v Praze žalobu stěžovatele odmítl podle § 46 odst. 2 a § 68 písm. b) s. ř. s., neboť rozhodnutí žalovaného o mzdových nárocích žalobce podle zákona č. 118/2000 Sb. je rozhodnutím správního orgánu v soukromoprávní věci, o níž má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení podle části páté o. s. ř.

Úlohou Nejvyššího správního soudu v posuzované věci tedy bylo posoudit, zda rozhodnutí žalovaného o odvolání proti rozhodnutí úřadu práce o mzdových nárocích žalobce podle zákona č. 118/2000 Sb. je rozhodnutím správního orgánu ve věci soukromoprávní nebo veřejnoprávní. Touto otázkou se již Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení ze dne 1. 4. 2003, č. j. 6 A 97/2002 - 26, publikovaném pod č. 17/2003 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, dostupné na www.nssoud.cz. V něm dospěl k závěru, že *„považuje za nepochybné, že mzdové nároky podle zákona č. 118/2000 Sb., byť o nich rozhoduje správní orgán procesním postupem podle správního řádu, jsou součástí pracovních vztahů, tedy vztahů soukromoprávních. Nejvyšší správní soud tedy musí vycházet z § 68 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení žaloba (proti rozhodnutí správního orgánu)*

je nepřipustná také tehdy, jde-li o rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, vydané v mezích zákonné pravomoci správního orgánu. Podle § 46 odst. 2 s. ř. s. soud (ve správním soudnictví) návrh odmítne také tehdy, domáhá-li se navrhovatel rozhodnutí ve sporu nebo v jiné právní věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení, anebo domáhá-li se návrhem přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci.“

Nejvyšší správní soud se nehodlá od výše uvedeného právního názoru odchýlit. V nyní projednávané věci nejsou pochybnosti o tom, že stěžovatel žádostí ze dne 8. 7. 2008 uplatnil u úřadu práce mzdové nároky podle zákona č. 118/2000 Sb. za měsíce leden, únor a březen roku 2008, které mu nebyly zaměstnavatelem vyplaceny. Pokud tedy Nejvyšší správní soud na posuzovaný případ aplikuje právní názor vyslovený v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2003, č. j. 6 A 97/2002 - 26, dospívá k závěru, že rozhodnutí žalovaného, v němž rozhodoval o odvolání proti rozhodnutí úřadu práce, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatele o uspokojení mzdových nároků podle zákona č. 118/2000 Sb., je rozhodnutím správního orgánu v soukromoprávní věci. Nepřípadná je proto argumentace stěžovatele, že rozhodnutí žalovaného splňuje podmínky § 65 odst. 1 s. ř. s. Toto ustanovení sice definuje rozhodnutí, jakožto legislativní zkratku pro soudní řízení správní, nicméně se jedná o rozhodnutí správního orgánu ve veřejnoprávní, nikoliv soukromoprávní věci. Ostatně tento závěr vyplývá z § 2 s. ř. s., podle něhož se ve správním soudnictví poskytuje ochrana pouze veřejným subjektivním právům. Nejvyšší správní soud tak ve shodě s Městským soudem v Praze dospěl k závěru, že žaloba stěžovatele nemůže být projednána ve správním soudnictví, a Městský soud v Praze proto nepochybil, odmítl-li žalobu stěžovatele podle § 46 odst. 2 a § 68 písm. b) s. ř. s.

Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatel nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné náklady, které by přesahovaly rámec jeho běžné úřední činnosti, nevznikly.

Stěžovateli byla ustanovena zástupkyně z řad advokátů, Mgr. Dagmar Rezková Dřímálová; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni stěžovatele byla přiznána odměna a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti v celkové částce 2400 Kč [za jeden úkon právní služby ve výši 2100 Kč spočívající v písemném podání soudu ve věci samé podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a jeden režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 2400 Kč]. Zástupkyni stěžovatele tedy bude vyplacena částka ve výši 2400 Kč z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. března 2011

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu